

«ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΕ, καταραμένε δημιουργί! Γιατί επέζησα; Γιατί εκείνη τη στιγμή δεν έσβησα τη στίβα της ζωής που τόσο επιπόλαια είχες δώσει έσύ; Δεν ξέρω· ή απελπισία δεν με είχε κυριεύσει άκόμα· τά μόνα μου συναίσθηματα ήταν ό θυμός και ή έκδίκηση. Θα μπορούσα μέ μεγάλη ευχαρίστηση ν' άφανίσω τό άγορόσιτο μαζί μέ τούς ένοίκους του και νά χορτάσω μέ τά ούρλιατά και τή δυστυχία τούς.»

“Όταν ήρθε ή νύχτα έγκατέλειπα τό καταφύγιό μου και περιπλανήθηκα στό δάσος· κι έκει, που δέν φοβόμουνα μήπως μέ πάρουν είδηση, έδωσα διέξοδο στην όδύνη μου μέ τρομερά ούρλιατά. Σάν άγριο θηρίο που είχε σπάσει τά δεσμά του κατέστρεφα ό,τι βρισκότανε μπροστά μου κι έτρεχα μέσα στό δάσος μέ ταχύτητα έλαφιοϋ. “Ω, τί νύχτα πέφασαι! Τά ψυχρά, άστέρια έλαμπαν κοροϊδευτικά και τά γυμνά δέντρα κραδαίναν τά κλαδιά τούς από πάνω μου· κάθε τόσο ή γλυκιά φωνή κάποιου πουλιού κοιμήτιζε τήν ήσυχία. “Όλοι, έκτός από μένα, άναπαύονταν ή χαίρονταν· κι έγώ, που σάν άρχιδαίμονας κουβαλούσα μέσα μου τήν κόλαση, άφου κανένας δέν μού έδειχνε συμπόνια, ήθελα νά κάνω κοιμήτριά τά δέντρα, νά σκορπίσω τόν όλεθρο και τήν καταστροφή γύρω μου, κι έπειτα νά κάτσω και ν' άπολάσω τά ρημάδια.

“Αλλά αήτή μου ή αντίδραση ήταν μιá συναίσθηματική πολυτέλεια που δέν κρέτιζε πολύ· γρήγορα εξαφανήθηκα από τήν υπερβολική σωματική προσπάθεια και σωριάστηκα στό ύγρό χορτάρι άδύναμος κι απελπισμένος. Δεν ύπνηρχε κανένας από τόσες μυριάδες άνθρώπους που νά μέ λυπόταν ή νά μέ βοηθούσε, έπρεπε λοιπόν νά νιώθω έγώ καλώςύνη γιά τούς έχθρούς μου; “Όχι· από κείνη τή στιγμή κήρυξα αιδώνιο πόλεμο έναντίον τού άνθρώπινου είδους, και κυρίως εκείνου που μέ είχε πιάσει και μέ είχε ρίξει σ' αήτή τήν άνωφόρη δύστυχία.

“Ο ήλιος άνέτειλε· άκουσα άνθρώπινες φωνές και κατάλαβα πώς ήταν πιά άδύνατον νά επιστρέψω στό καταφύγιό μου όσο ήταν ήμέρα. Γι' αυτό κρύφτηκα σέ κάτι πυκνά χαμώδεντρα και άποφάσισα ν' άφιερώσω τίς υπόλοιπες ώρες μου στην έκτίμηση τής κατάστασης που βρισκόμουνα.

“Η ευχάριστη λιακάδα και ό καθαρός άέρας μέ ήρέμησαν ως ένα βαθμό· και όταν συλλογίστηκα τά όσα έγιναν στό άγορόσιτο, κατέληξα ότι είχα βιαστεί νά βγάλω συμπεράσματα. Σίγουρα είχα φερθεί άπερίσκεπτα. “Ήταν φανερό πώς ή σύζήτηση μας είχε προδιαθέσει τόν πατέρα ύπέρ μου, και φέρθηκα άνόητα όταν παρουσιάστηκα στό παιδιά του, τά όποια φυσικά ένιωσαν φρίκη. Θα έπρεπε πρώτα νά κάνω τόν γέρο Ντέ Λασύ νά μέ συνηθίσει και σιγά-σιγά νά παρουσιάστώ στην ύπόλοιπη οικογένεια, όταν εκείνοι θα ήταν έτοιμοι νά τό δεχτούν. “Αλλά δέν πίστευα ότι τά λάθη μου ήταν άπανατόρθωτα, γι' αυτό μετά από πολλή σκέψη άποφάσισα νά γυρίσω στό άγορόσιτο, νά βρω τόν γέρο και μέ τά επιχειρήματά μου νά τόν πάρω μέ τό μέρος μου.

Αυτός οι σκέψεις μέ ήρέμησαν και τό άπόγευμα βυθίστηκα σέ βαθύ ύπνο· αλλά ό πατερός στό αίμα μου δέν μού επέτρεπε νά έχω ήσυχια όνειρα. “Η φοβερή σκηνή τής προηγούμενης ημέρας παρούσαόταν συνεχώς μπροστά στό μέτια μου· οι γυναίκες που έτρεχαν νά φύγουν και ό εξαλλος φεalίς που μέ τραβούσε από τά γόνατα τού πατέρα του. Ξύπνησα έξαντλημένος και, βλέποντας ότι ήταν ήδη νύχτα, σύρθηκα έξω από τήν κρυψώνα μου γιά νά βρω κάτι νά φάω.

“Όταν χόρτασα, πήρα τό πολύ οικείο μου μονοπάτι που οδηγούσε στό άγορόσιτο. “Όλα ήταν ήσυχια εκεί. Σύρθηκα σιγά μέσα στό καλύβι μου και περίμενα τή συνηθισμένη ώρα που ξυπνούσε ή οικογένεια. Αήτή ή συγκεκριμένη ώρα πέφασε, ό ήλιος άνέβηκε ψηλά στον ούρανό, αλλά οι ένοικοι τού σπιτιού δέν έφτανίστηκαν. “Αρχισα νά τρέμω από τό φόβο μήπως τούς είχε συμβεί κάτι κακό. Τό έσωτερικό τού σπιτιού ήτανε σκοτεινό και δέν άκουγα καμία κίνηση· δέν μπορώ νά σου περιγράψω τήν άγωνία εκείνης τής άναμονής.

Σέ λίγο πέρασαν δύο χωρικοί, που στάθηκαν μπροστά στο άγοροστόπιτο κι άρχισαν νά συζητάνε κάνοντας βίαιες χειρονομίες, δέν καταλάβαινα τί λέγανε, γιατί μιλούσαν τή γλώσσα του τόπου, που ήτανε διαφορετική από εκείνη των προστατών μου. Άμέσως μετά όμικς φάηκε ό Φελίξ μ' έναν άλλο άνδρα· μέ κατέλαηζε τό γεγονός, δότι ήξερα ότι δέν είχε φύγει από τ' άγοροστόπιτο τό πρωί, και περίμενα άνήσυχος νά καταλάβω από τά λόγια του τό λόγο που βρίσκονταν εκεί οι άλλοι.

"Σκέφτεσαι", του έλεγε ό άνδρας που ήταν μαζί του, "ότι θα πρέπει νά καταβάλεις τριών μηνών ένολικια και ότι θα χάσεις και τήν παραγωγή αύτου έδω του κήπου; Δέν θέλω νά σ' εκπαιάλευτώ, γι' αύτό σέ παρακαλώ νά σκεφτείς γιά μερικές ήμέρες τήν άπόφασή σου".

"Είπ' έντελώς πεπιττό", άπάντησε ό Φελίξ. "ποτέ δέν θα μπορούσε νά ξαναμεινουμε στο σπίτι σου. Η ζώή του πατέρα μου κινδυνεύει λόγω των γεγονότων που σοδ διηγήθηκα. Η γυναίκα μου κι ή αδελφή μου δέν θα συνέλαδουε ποτέ από τό φόβο που τήρανε. Σέ παρακαλώ ποιά, μήν τό συζητήσουμε άλλο. Πάρε τό σπίτι σου, κι άφησέ με μένε να φύγω από δω".

"Ο Φελίξ έτρεψε όλόκληρος καθώς τά έλεγε αυτά. Μπήκε μέ τόν άλλον στο άγοροστόπιτο, όπου μείνανε γιά λίγα λεντά, κι έπειτα έφυγε μαζί του. Από τότε δέν ξαναείδα ποτέ τήν οικογένεια Ντέ Ασού.

"Έμεινα τήν ένόλουτη μέρα μου σέ μιιά κατάσταση ένέπτατης κι άνόστης άτελειότηας. Οι προστάτες μου είχανε φύγει, άρα είχε χαθεί ό μοναδικός σύνδεσμός μου μέ τόν κόσμο. Για πρώτη φορά συναισθήματα έκδίκησης και μίσους γέμισαν τήν καρδιά μου, και δέν προσπαθήσανα νά τά έλέγξω, άντίθετα επέτρεψα στον έαυτό μου νά παρասυβεί κι έστρεψα τό μυαλό μου προς τό κακό και τό θάνατο. Όταν σκεφτόμουν τους φίλους μου, τήν ήρεμη φωνή του Ντέ Ασού, τά σβενικά μάτια τής "Αγκαθα και τήν έξαίσια όμορφιά τής Μωαμεθανής, ξεποδσα σέ δάκρυα και κάπως ήρεμύδσα. Άλλά και πάλι, όταν σκεφτόμουν ότι μέ είχαν άντιμετωπίσει μέ περιρόνηση και μέ είχαν έγκαταλείψει, ό θυμός μου ξαναφούντωσε, θυμός λυσσασμένος και, άνίκανος νά

βιάζω ότιδήποτε άνθρώπινο, έστρεψα τή μανία μου σ' άνυχα. Καθώς προχώρησε ή νύχτα, έβαλα ποιά εύφλεκτα ύλικά γύρω από τό άγοροστόπιτο και, αφού κατέστρεψα κάθε ίχνος καλλέρυας στον κήπο, κάθισα, μέ άνυπομονησία που δόκολλα τιάσευα, και περίμενα μέχρι νά φύγει τό φεγγάρι γιά ν' άρχίσω τό έργο μου.

"Όσο περνούσε ή νύχτα ό άγριος άνεμος από τή μεριά του δάσους δυνάμνανε, και γρήγορα διέλυσε τά σύννεφα που τριγύριζαν στον ουρανό ή δυνατή πνοή του όρμούσε σάν μεγάλη χιονοστιβία και μου προκαλούσε ένα είδος τρέλας στο μυαλό, που κατέλαβε κάθε λογική σκέψη μέσα μου. Άναψα ένα ξερό κλαδί και χόρεψα λυσσασμένος γύρω από τό άγαστημένο μου σπιτι, μέ τά μάτια μου άκόμα καρφωμένα στον δυτικό όρίζοντα, τήν άκρη του όμοιού άγριζε ήδη τό φεγγάρι. Ένα μέρος του κύκλου του άρχισε νά κρύβεται, και τότε σήκωσα τό δαυλό μου· περίμενα μέχρι τό φεγγάρι νά βυθιστεί έντελώς στον όρίζοντα, και μέ μιιά δυνατή κρυγή έβαλα φωτιά σ' άχυρα, τά ρεικία και τους θάμνους που είχανε μαζέψει. Ο άέρας φούρηζε τή φωτιά και γρήγορα τό άγοροστόπιτο τολίχτηκε στις φλόγες, που κολλούσαν έπάνω του και τό γλείφαν μέ τίς δαχδαλωτές, τίς καταστροφικές τους γλώσσες.

Μόλις βεβαιώθηκα πως καμία επέμβαση δέν ήταν δυνατόν νά σώσει έστω κι ένα μέρος του σπιτιού, έφυγα από κει και κατέφυγα στο δάσος.

Και τώρα, μέ όλο τόν κόσμο άνοιγτό μπροστά μου, προς τά που θα έτρεπε νά στρέψω τά βήματά μου; Άποφάσισα νά φύγω από τό μέρος που μέ είχε κάνει δυστυχισμένο· αλλά, γιά μένα, που αιδούνομουν άνοβλήτος και καταφρονεμένος, κάθε τόπος ήτανε τό ίδιο φριχτός. Τελικά μου ήρθες στο μυαλό έσύ. Έμαθα άπ' τά χαρτιά σου πως έσύ ήσουν ό πατέρας μου, ό δημιουργός μου σέ ποιά άλλον θα μπορούσα ν' άπευθυνθώ παρά σ' εκείνον που μου είχε χαρίσει τή ζωή; Μεντζύ των μαθημάτων που ό Φελίξ δίδασκε τήν Σάφι, ήταν και ή γεωγραφία· από κει είχανε μάθει που περίπου στη γη βρίσκόντουσαν οι διάφορες χώρες.

Είχες άναφέρει τη Γενεύη ως γενέτειρά σου και άποφάσισα νά κατευθυνθώ προς τό έκει.

‘Αλλά πώς νά προσανατολιστώ; ‘‘Ήξερα ότι έπρεπε νά πάω νοτιοανατολικά γιά ψφίσω στον προορισμό μου, αλλά ό ήλιος ήταν ό μόνος οδηγός μου. Δέν ήξερα τά όνόματα των πόλεων που θά έπρεπε νά διασχίσω, ούτε και θά μπορούσα νά ζητήσω πληροφορίες άπ’ όποιονδήποτε άνθρωπο· αλλά δέν άπελπίστηκα. Μόνο στη δική σου άρωγή θά μπορούσα νά έλπίω, άν και δέν αισθανόμουνα γιά σένα τίποτ’ άλλο άπό μίσος. ‘Αναίσθητε, άκαρδε δημουργεί! Μέ είχες προκίσει μέ αισθήσεις και πάθη κι έπειτα μέ είχες πετάξει στο όδρόμο, ένα τίποτα που μόνο την περιπόνηση και τη φρίκη προκαλούσε στους ανθρώπους. ‘Αλλά άπό σένα, και μόνο, είχα την άπαιτηση νά βρω όίκτο, και άπό σένα ήμουν άποφασισμένος νά ζητήσω τη δικαιοσύνη που προστάθισα μάταια νά κερδίσω άπ’ όποιονδήποτε άλλο πλάσμα μέ ανθρώπινη μορφή.

Οί περιπλανήσεις μου ήταν μεγάλες και τά βάσανα που ύπέφερα φοβερά. Προς τό τέλος του φθινοπώρου άφηνα πίσω μου την περιοχή όπου είχα ζήσει γιά τόσο καιρό. Ταξίδευα μόνο νόχτα, γιατί φοβόμουνα μήπως βρεθώ μπροστά σέ κανένα άνθρωπο πλάσμα. ‘‘Ή φύση άρχισε νά μαρμαρώνει γύρω μου και ό ήλιος νά χάνει τη ζεστασιά του· βροχή και χιόνι γύρω μου τώρα· τά μεγάλα ποτάμια παγώνανε· ή επιφάνεια του έδάφους ήτανε σκληρή και κρύα, κι εγώ δέν έβρισκα πουθενά καταφύγιο. ‘‘Ω, χώμα! Πόσες φορές καταράστηκα την πρώτη ύλη της ύπαρξής μου! ‘‘Ή γαλήνη μου είχε χαθεί και όλα μέσα μου είχαν μετατραπεί σέ χολή και πίκρα. ‘‘Όσο πλησιάζα τη γενέτειρά σου τόσο έντονότερο αισθανόμουνα τό συναίσθημα της έκδίκησης νά φουντώνει στην καρδιά μου. Τό χιόνι έπρεπε και τά νερά είχάν παγώσει, αλλά εγώ δέν σταματούσα. Κάτι συγκυρίες έδω κι εκεί μέ οδηγούσαν, είχα άλλωστε άποκτήσει κι ένα χάριτη της χάρας· αλλά συγνώμ έβγαίνα άπό τό όδρόμο μου κατά λάθος. ‘‘Ή άγνώμια δέν μου έπείραζε νά ήσυχάσω· όλα τά τυχαία περιστατικά άπλάως τροφοδοτούσανε τη λύσσα και την άπελπισία μου· αλλά ένα συγκεκριμένο γεγονός που συνέβη κοντά στό σύνορα της ‘Ελβε-

τίας, όταν ό ήλιος είχε άνακτήσει τη ζεστασιά του και ή γή άρχίσε νά πρασινίει ξανά, έκανε πió έντονη την πίκρα και τη φρίκη μου.

Συνήθως την ήμερα ξεκουράζόμουνα και ταξίδευα μόνο τη νύχτα, όταν ήμουνα σίγουρος ότι δέν θά μέ δει άνθρωπος. Κάποιο πρσί όμως, που έπρεπε νά περάσω ένα πυκνό δάσος, διακινδυνεύσα νά συνεχίσω τό ταξίδι μου και μετά την άνατολή του ήλιου ή ήμερα, μία άπό τίς πρώτες της άνοιξης, μ’ έκανε ως κι έμένα νά αισθανόμμαι χαρούμενος μέ την όμορφιά του ήλιου της και τόν κυρωδάτο της άέρα. ‘‘Ενωθθα μέσα μου γαλήνη και χαρά, συναισθήματα που γιά καιρό νόμιζα πεθάνενα. Σχεδόν κατάληκτος άπό την έπίνοδο αυτών των συναισθημάτων, έπείρασα στον έαυτό μου νά παρασυρθεί άπ’ αυτά και, ξεγλώντας τη μοναξιά και την παραμόρφωσή μου, τόλμησα νά είμαι έντυχιμένος. ‘‘Πυκνά δάκρυα ξανακύλησαν στα μάγουλά μου και σήκωσα τά όνρά μου μάτια γεμάτος ένγνωμοσύνη στον εύλογημένο ήλιο, που μου χάριζε τόση χαρά.

Συνέχισα την έλικοειδή πορεία μου στα μονοπάτια του δάσους κι έφτασα στην άκρη του, που την όριζε ένα βαθύ και γρήγορο ποτάμι, όπου μέσα του πολλά άπό τά δέντρα λύνζαν τά κλάδιά τους, μπουμπουκισμένα τώρα άπό τη ροσιά της άνοιξης. ‘‘Εδω σταμάτησα, μήν ξέροντας ποιά όδρόμο νά πάρω, και τότε άκουσα κάτι φωνές που μ’ έκαναν νά κρυφτώ στη σκιά ενός κυπαρισσιού. Μόλις είχα προλάβει νά τό κάνω αυτό κι ένα κορίτσι ήρθε τρέχοντας προς τό σημείο όπου ήμουνα κρυμμένος, γελώντας σαν νά την κυνηγούσε κάποιος γιά παιχνίδι. Συνέχισε νά τρέχει δίπλα στην άπότομη όχθη του ποταμού, αλλά ξαφνικά τό πόδι της γλίστρησε κι έπεσε μέσα στο δυνατό ρεύμα. ‘‘Εγώ όρμησα έξω άπό την κρυψώνα μου και μέ φοβερό κόπο, λόγω της δύναμης του νερού, κατάφερα νά την πιάσω και νά την σύρω έξω στην όχθη· είχε χάσει τίς αισθήσεις της και προστάθισα μέ κάθε τρόπο νά την συνεφέρω· και τότε, ξαφνικά, άκουσα νά μέ πληνιάζει ένας χωρικός, ό όποιος προφανώς ήταν εκείνος που την κυνηγούσε γιά παιχνίδι. Μόλις αυτός μέ είδε όρμησε πάνω μου και, άρπάζοντας τό κορίτσι άπό την άγκαλιά μου, έφυγε

βιαστικά προς τό πυκνό δάσος. Έγώ τόν ακολουθήσα άμέσως, δέν ξέρω γιατί· άλλ' όταν έκείνος μέ είδε νά πλησιάζω, άπραξε τό όπλο που κρατούσε, σημάδεψε κατά πάνω μου και πυροβόλησε. Έπεσα στο ~~χάωμα~~ χάωμα κι έκείνος που μέ είχε πληγώσει χάθηκε στο δάσος.

Αυτή ήταν ή άγχαμοιβή μου γιά τήν καλοσύνη μου. Είχα σώσει τη ζωή ενός ανθρώπινου πλάσματος και ή άνταμοιβή μου ήταν τώρα νά κουλουριάζομαι από τους φοβερούς πόνους ενός τραύματος που μου είχε διαλύσει τη σάρκα και τά κόκαλα. Ή καλοσύνη κι ή εγγένεια που προς μεγάλη μου χαρά είχα νιώσει πριν λίγο, έδωσαν τη θέση τους σέ μιá διαβολαμένη λύσσα κι άρχισα αλλόφρων νά τριζώ τά δόντια μου. Έρεθισμένος από τόν πόνο όρκίστηκα αιώνιο μίσος κι έκδίκηση σ' όλο τό ανθρώπινο γένος. Άλλά οί πόνοι από τό τραύμα μου μέ τσάκισαν· οί σφυγμοί μου σταμάτησαν και λιποθύμησα.

Γιά μερικές βδομάδες πέρασα θάλα ζωή μέσα στο δάσος προσπαθώντας νά γιατρέψω τήν πληγή μου. Ή σφαίρα είχε μπει στον ώμο μου και δέν ήξερα ένν είχε μείνει εκεί ή είχε βγει από τήν άλλη· και νά συνέβαινε όμως τό δεύτερο, δέν είχα κανένα τρόπο νά τήν βγάλω. Ό πόνος μου γινόταν άκόμα μεγαλύτερος και από τη στενοχώρια μου γιά τήν άδικία και τήν άχαριστία που τόν είχε προκαλέσει. Καθημερινά όρκιζόμουνα έκδίκηση — ούσιαστική και θανάσιμη έκδίκηση, που μόνον αυτή θά μ' άποζημίανε γιά τίς προσβολές και τήν ψυχική όδύνη που είχα ύποστεί.

Μετά από μερικές εβδομάδες τό τραύμα μου είχε έπουλωθεί και συνέχισα τό ταξίδι μου. Τίς ταλαιπωρίες που περνούσα δέν άπάρχουν πιά ούτε ό λαίμαργός ήλιος ούτε τό έλαφρό άεράκι της άνοιξης· όλη αυτή ή χαρά της φύσης ήταν μιá κοροϊδία, μιá προσβολή προς έμένα και τη μοναξιά μου, και μ' έκανε νά αισθάνομαι χειρότερα, έπειδή δέν ήθιμουνα φτιαγμένος νά χαιρόμαι τέτοιες άπολαύσεις.

Άλλά τά βάσανά μου τελείωναν· δύο μήνες άργότερα βρέθηκα στα περίχωρα της Γενεύης.

Ήταν βράδυ όταν έφτασα και βρήκα μιá κρυψώνα στα χωρά-

φια κοντά στην πόλη γιά νά σκεφτώ μέ ποιό τρόπο θά σέ πλησιάσω. Μέ βασάνιζε ή εξάντληση κι ή πείνα και ήθιμουνα τόσο δυστυχισμένος ώστε δέν μπορούσα νά χαρώ τό απλό βραδινό άεράκι ή τό θέγμα του ήλιου που έδωε πίσω από τόν τεράστιο όγκο του Σαπρά.

Κοιμήθηκα έλαφρά γιά λίγη ώρα κι άπαιλάχθηκα από τίς όδυμηρές σκέψεις· άλλά τόν ύπνο μου τάραξαν τά βήματα ενός άγοριού που έρχόταν ιpeχάτο προς τήν κρυψώνα μου παίζοντας άνέμελα, όπως κάνουν όλα τά παιδιά αυτής της ήλικίας. Ξαφνικά, καθώς τό κοιτάξα, σκέφτηκα ότι αυτό τό πλάσματάκι θά ήταν σίγουρα άποκαταάληπτο και ότι ή ζωή του ήταν πολύ σύνηγομη γιά νά έχει προλάβει νά έμποτιστεί μέ άνέχθεια προς τήν παραμόρφωση. Άν λοιπόν μπορούσα νά τό πιάσω αυτό τό παιδί και νά τό εκτραφείω γιά σύνηγοφο και φίλο μου, δέν θά ήθιμουνα τόσο μόνος πάνω στη γή.

Ένθαρρημένος απ' αυτή μου τήν παρόρμηση, άπραξα τό άγόρι τήν ώρα που περνούσε και τό τράβηξα κοντά μου. Μόλις όμως έκείνο είδε τη μορφή μου, κάλυψε μέ τά χέρια τά μάτια του κι έβγαλε ένα όξύτατο ούρλιαχτό. Τοό τράβηξα τό χέρι από τό πρόσωπο και τού είπα: "Παιδί μου, γιατί τό κάνεις αυτό; Δέν έχω σκοπό νά σοό κάνω κακό· άκουσέ με".

Πάλευε άγρια. "Άφισέ με", φώναζε. "τέρας! Άσκημο, πανάθλιο και σιχαμερό πλάσμα! Θέλεις νά μέ φάς, νά μέ κάνεις κομμάτια. Είσαι όράκος. Άφισέ με, άλλιώς θά τό πω στον μπαμπά μου".

"Άγόρι μου, ποτέ δέν θά ξαναδείς τόν πατέρα σου· θά έρθεις μαζί μου".

"Απίστιο τέρας! Άφισέ με. Ό μπαμπάς μου είναι μεγάλος και τρανός — είναι ό κύριος Φράνκενσταϊν — και θά σέ τιμηρήσει. Δέν θά τολήσεις νά μέ κρατήσεις".

"Φράνκενσταϊν! Δηλαδή είσαι συγγενής μέ τόν έχθρό μου — γιά τόν όποίο έχω κάνει όρκο αιώνιας έκδίκησης· τότε θά είσαι τό πρώτο θύμα μου".

"Ό μικρός πάλευε και μέ φόρτωνε έπιθετα, που γέμιζαν άπελπισία τήν καρδιά μου· τόν άπραξα απ' τό λαιμό νά τόν κάνω νά

σταθεί, και, χωρίς να καταλάβω πώς μου συνέ-
στα πόδια μου.

Κοίταξα τό θώρα μου και ή καρδιά μου
αγαλλίστη και θαμνικό θρίαμβο. Χαίριον το
άνωφώνησα, "Κι έχω μπορώ να προκαλέσω
μου δεν είναι άρσας; αυτός ο θάνατος ήγ
και χίλιες άλλες συμφορές θα τον βασανίσουν
εκμηδενίσουν".

Καθώς είχα καρφωμένα τα μάτια μου
λάρμαι στο στῆθος του. Τό πῆρο
πανεμορφος γυναικας. Παρ' δὴ τῆς κοίτης
εἰκόνα τῆς γυναικας με μιλῶσε καθεμὲν
γὰ λίγο τὰ μαῦρα τῆς μάτια με τίς μεγάλες
διερχομα χεῖλη τῆς· ἀλλὰ σέ λίγο με κατέλαβε και πάλι
θυμῆθηκα ὅτι ἐμένα δὲν μοῦ εἶχε δοθεῖ ποτὶ τό δικαίωμα
νῶσα τὴν εὐχαρίστηση ποῦ μποροῦν νὰ προσφέρουν τέτοιε
πλάσματα, και ὅτι ἡ γυναικα αὐτῇ ποῦ ἐγὼ κοίταξα τὴν εἰκόνα
τῆς, ἐάν μ' ἀντίκριζε, θὰ ἔχανε αὐτῇ τῇ θεικῇ γλυκύτητα και θὰ
παυνε μιά ἐκφραση γεμάτη ἀηδία και τρόπο.

Ἀπορεῖς ἀκόμα γιατί τέτοιες σκέψεις με κάνουν νά λυσσάω;
Ἐγὼ ἀπορῶ μόνο γιατί ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ἀντὶ νὰ δῶσα στὰ
συναισθημάτων μου διέξοδο με φωνές, δὲν ὀρθησα ἀνέμεσα στους
ἀνθρώπους νὰ ἐξαφανίσω ὅσους μπορούσα ἀπ' αὐτούς, ἔτσι και
μέ κινδυνὸ νὰ χαθῶ.

Αὐτὰ τὰ συναισθήματα με διακατεῖχαν ὅταν ἔπαινα ἀπὸ τὸν
τόπο τοῦ ἐγκλήματος και, ψάχνοντας νὰ βρῶ μιά πύλ ἀπομονωμέ-
νη κρυψώνα, μπῆκα σέ μιά σιταποθήκη ποῦ μοῦ φαινόταν ἄδεια.
Μιά γυναικα κοιμόταν πάνω σέ κάτι ἄχυρα· ἦταν νέα, ὄχι τόσο
ὥραια σάν κι ἐκείνη τοῦ πορτραίτου ποῦ είχα στὰ χέρια μου,
ἀλλὰ νόστιμη και ὀρεσρή, γεμάτη νύκτα και ὕγεια. Νά, σκέφτη-
κα, μιά ἀπ' αὐτές τίς γυναικες ποῦ τὰ χαμόγελά τους χαρίζουνε
χαρά σέ ὅλους ἐκτός ἀπὸ μένα. Καί τότε ἔσκυπα και τῆς
ψιθύρισα, "Ξύπνα, πεντάμορφη, ὁ ἀγαπημένος σου εἶν' ἐδῶ —
αὐτός ποῦ θὰ δῖνε καί τῇ ζωῇ του γιὰ ἕνα στοργικό σου βλέμμα·
ἀγαπημένη, ξύπνα!"

παραθύρισε· ἕνα ρίγος τρόμου με διατρέσασε.
Παύματα και νὰ μ' ἔβλεπε, και νὰ με καταπύ-
οι, ἀγγελάε γιὰ δολοφόνο; Σίγουρα αὐτό θὰ
ἐπαινεμένα μάτια τῆς ἀνοίγαν και μ' ἔβλεπε
καὶ μόνο με τρέσανε· ξύπνησε μέσα μου
το ἴδιον ἔπρεπε νὰ ὑποφέρει τό φόνο ποῦ
ἐπαινεμένα μάτια τῆς ἀνοίγαν και μ' ἔβλεπε
καὶ μόνο με τρέσανε· ξύπνησε μέσα μου
το ἴδιον ἔπρεπε νὰ κάνω κακό. Ἐσκυπα πάνω τῆς
καὶ τῆς μιλῶσα μέσα σέ μιά πτυχὴ τῆς
ἔπρεπε νὰ κάνω κακό. Ἐσκυπα πάνω τῆς
καὶ τῆς μιλῶσα μέσα σέ μιά πτυχὴ τῆς

ἀπὸ τὸν ἄλλον, τινύρισα στο μέρος, ὅπου είχαν συνβεῖ
ἡ φωνὴ, ὅποτε παρακαλεῖω τὸν κόσμο και τίς
ἀνθρώπιες του γιὰ πάντα. Τελικά κατέφυγα σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ βουνά
και τρυφίλω στις κρυψώνας τους βασανισμένους ἀπὸ τό φλογερό
μου πάθος, ποῦ μόνον ἐοῦ μπορεῖς νὰ ἱκανοποιήσεις. Δὲν θὰ
χωριστοῦμε μέχρι νὰ μοῦ προσχεθεῖς ὅτι θὰ συμφορεθεῖς με
τὴν ἀναισθησί μου. Εἶμαι ὀλομόνυχος και σ' ἔλασινὴ κατάστασι
κανένος ἀνθρώπος δὲν θέλει νὰ ἔχει σχέση μαζί μου· ὅμως μιά
γυναικα ποῦ θὰ εἶναι παραμορφωμένη και φριχτὴ ὅπως ἐγὼ δὲν
θὰ μ' ἀρνιότανε. Ἡ Σύντροφός μου πρέπει νὰ εἶναι ἴδια μ' ἐμένα
και νὰ ἔχει τὰ ἴδια ἐλαττώματα. Κι αὐτό τό πλάσμα θὰ τό
δημιουργήσεις ἐσύ».